

De kelder was het hart van de duisternis. De lucht hing zwaar, doordrongen van metaal en chemische dampen die koud om zijn longen klemde. Niet de kilte deed het meest pijn, maar de benauwdheid, de verstikkende afwezigheid van vrijheid. De muren, bedekt met grauwe roest en vochtige schimmels, stonden in schril contrast met de steriele lampen die flikkerend hun ijskoude gloed over de ruimte wierpen. De geur van roest en verval vulde de lucht, mengde zich met het scherpe aroma van medicijnen en machines. Het was een plek die nooit had mogen bestaan. Een plek die enkel door waanzin werd bewoond.

En daar, in het midden van die verdoemde ruimte, zat Boris.

Zijn handen vastgebonden aan een metalen stoel. De kettingen rammelden met elke lichte beweging, een akelige echo in de stille ruimte. Zijn lichaam was stevig, maar niet overmatig gespierd. Hij had altijd een goede balans tussen kracht en beheersing gezocht, een leven geleid dat zich in de schaduwen van de dagelijkse routine bevond – gewoon een man, zonder noemenswaardige ambities of grote dromen. Maar zijn grijze, doorleefde ogen vertelden een ander verhaal. Ze hadden altijd gezien, altijd geweten, zelfs wanneer hij zichzelf probeerde te overtuigen van het tegendeel. Zijn gezicht was hoekig, met scherpe jukbeenderen die de mannelijkheid van zijn gelaatstrekken benadrukten. Zijn huid, licht getint door zijn verre afkomst, was nu bleek van uitputting, de tekenen van langdurige gevangenschap en de pijn van de

experimenten die hij had doorstaan. Het was niet de fysieke marteling die hem begon te breken, maar de constante dreiging van wat nog zou komen. De wetenschap dat de strijd niet zou eindigen totdat *zij* haar doel had bereikt.

Olivia stond voor hem, haar ogen diep en ondoorgrondelijk, haar aanwezigheid een dreiging. Ze belichaamde kalmte en controle, een vrouw die haar emoties had verworpen in ruil voor ongenaakbare wilskracht. Haar blik was scherp en berekenend, een combinatie van wreedheid en perfectie die geen ruimte liet voor twijfel. In haar handen hield ze een injectiespuit, het instrument dat haar visie van onsterfelijkheid zou verwezenlijken.

“Je hebt het nog steeds niet begrepen, Boris,” sprak Olivia, haar stem koud en onwrikbaar. “Wat je voelt, wat je denkt, zijn slechts verstoringen. De mens is gebroken. Ik ben degene die dat kan herstellen.”

Hij keek haar niet aan. Zijn blik bleef op de vloer gericht. Alle zintuigen registreerden haar aanwezigheid, een giftige mist die zich om hem heen sloot. Diep van binnen voelde hij een huivering, een angst die niets met pijn te maken had. Het was de angst voor haar onuitstaanbaarheid, voor het onvermijdelijke besef dat ze niet zou stoppen totdat ze had gewonnen. Ze was vastbesloten om de mensheid te ontdoen van wat haar zwak maakte – de emoties die ons tot mensen maakten, de gevoelens van liefde, van pijn, van compassie.

“Je kunt me niet breken,” fluisterde haar gevangene. Zijn stem schor, evenwel doordrenkt van een onverzettelijke kracht. “Je zult altijd verliezen, Olivia.”

Olivia boog zich naar hem toe, haar lippen krulden zich in een kille glimlach.

“Oh, Borisje, je hebt niet veel tijd meer om te twijfelen. De verandering is al begonnen. *Menselijkheid? Spoel ik eruit. Milliliter voor milliliter.*”

Met een vaardige beweging stak ze de spuit in zijn arm. De vloeistof die zijn aderen binnendrong brandde, de hitte vloeide door zijn lichaam. Het verteerde al zijn spieren. Hij merkte hoe zijn handen oncontroleerbaar trilden en hoe zijn ademhaling verschoof naar korte, schokkerige happen. Tintelingen verspreidden zich over zijn ledematen, gevolgd door ijzige rillingen die langs zijn ruggengraat omhoog kropen. Zijn kaken klemde zich vast, terwijl een zoute smaak van angst op zijn tong bleef liggen. Maar het was niet de fysieke pijn die hem dreigde te breken, het was het gewicht van een stem in zijn hoofd, fluisterend, knagend: *Ben je sterk genoeg? Of zal dit je einde zijn?*

Nee. Het kon niet het einde zijn. Hij was ooit gewoon een man geweest, een niemand, die op een gewone dag door de stad liep zonder bijzondere gedachten of zorgen. Hij had vrienden, een rustig leven en de ambitie om niets te veranderen. Maar de wereld had hem veranderd. Olivia had hem veranderd. Hij was geen gewoon persoon meer, geen simpele ziel die zijn lot zomaar accepteerde.

Zijn gedachten dwaalden af naar een tijd voor de kelder. Naar de warme zomerdagen waarop hij in het park zat, de geur van gras en zon in zijn neus, de eenvoudige vreugde van een gesprek met een vriend. Wat had hij gedaan om hier te komen? Had hij het kunnen vermijden? Misschien niet. Maar wat nu voor hem lag was duidelijker dan ooit: hij zou niet breken. Niet voor haar. Niet voor haar gruwelijke doel. Zijn geest was sterker dan haar plannen.

“Je zult zien,” fluisterde Olivia, haar stem een echo van de zonden die ze wou begaan, “in de nieuwe wereld zullen de zwakken geen plaats meer hebben.”

Boris sloot zijn ogen, zijn gedachten een wirwar van beelden en herinneringen. Zijn verleden was niets meer dan een schim, maar de toekomst – de toekomst was van hem, van zijn wil, van het idee waar hij zich aan vastklampte. Zou hij vallen, dan zou hij haar niet de overwinning gunnen. Niet nu, niet ooit.